

Sygn. akt VIII Pz 71/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Łazowska

Sędziowie SSO Jolanta Łanowy

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. K. [K.]

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o ekwiwalent pieniężny

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie zawarte w punkcie 6 wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 czerwca 2015r. sygn. VI P 220/15

postanawia

oddalić zażalenie

(-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pz 71/15

UZASADNIENIE

Powódka K. K. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w K. kwoty 597,50 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za bezpłatny węgiel, z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2014r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty z dnia 19 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy w Gliwicach (VI Np (...)) uwzględnił powództwo i orzekł o kosztach postępowania.

W sprzeciwie wniesionym od powyższego nakazu zapłaty, pozwana domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz od powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, że prawo powódki do bezpłatnego deputatu węglowego nie wynika z Porozumienia z dnia 20 grudnia 2004r. zawartego między zarządem (...) S.A. a organizacjami związków zawodowych, albowiem prawo do bezpłatnego węgla byłych pracowników zlikwidowanej Kopalni (...) reguluje ustawa z dnia 7

września 2007r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w latach 2008-2015 (Dz.U. z 2007 roku, Nr 192, poz. 1379) – zwana ustawą restrukturyzacyjną. Uprawnieni mogą realizować prawo do deputatu węglowego w dwojaki sposób: w naturze (art. 13 ustawy), a w przypadku złożenia oświadczenia o rezygnacji z uprawnień do pobierania bezpłatnego węgla w naturze (art. 12 ust. 3 ustawy), w formie ekwiwalentu pieniężnego, który jest wypłacany obok emerytury (renty) wyłącznie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Pozwana dodała, że w okresie od 6 lutego 2014r. do 10 grudnia 2014r. realizowała prawo do deputatu węglowego za rok 2014 w wymiarze mniejszym o jedną tonę, zgodnie z wymienionym przez powódkę porozumieniem z dnia 6 lutego 2014r., jednak w dniu 10 grudnia 2014r. pozwana odstąpiła od stosowania porozumienia z dnia 6 lutego 2014r.

Powódka w dniu 24.03.2015r. wniosła o zasądzenie roszczenie ewentualnego w postaci 1 tony węgla w naturze, które to roszczenie zostało uznane przez pozwaną w dniu 31.03.2015r.

W dniu 10.06. 2015r. powódka cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia. Pozwana wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem zawartym wyroku z dnia 10.06.2015r. umorzył postępowanie w stosunku do powódki i zasądził od niej na rzecz pozwanej 135 zł tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając orzeczenie o kosztach postępowania Sąd Rejonowy wskazał na treść art. 98 k.p.c., oraz przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.t.j. z 2013r., poz.490 z późn.zm.) podkreślając, że umorzenie postępowania oznacza przegranie sprawy przez stronę powodową, jeżeli cofnęła pozew zrzekając się roszczenia, albo jeżeli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek upadku podstawy faktycznej, który spowodował bezprzedmiotowość żądania.

Powołując się na orzecznictwo, Sąd Rejonowy wskazał, iż za stronę przegrywającą sprawę należy uznać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa. Tutaj jednak Sąd I instancji zauważył, że pozwany nie zaspokoił roszczeń powódki o ekwiwalent pieniężny, bowiem to roszczenie było nieuzasadnione. Spełnienie świadczenia w postaci bezpłatnego węgla w naturze jest innym świadczeniem, aniżeli ekwiwalent pieniężny. Dlatego też powódki nie można uznać za osobę, która wygrała niniejsze postępowanie. Powódka nie posiadała prawa do ekwiwalentu pieniężnego na podstawie Porozumienia z dnia 20 grudnia 2004r. zawartego między zarządem (...) S.A. a organizacjami związków zawodowych (§ 7 załącznika Nr 14 do Porozumienia).

Sąd Rejonowy wskazał nadto, że wprawdzie wyjątek od zasady ponoszenia kosztów za wynik sprawy przewiduje art. 102 k.p.c., który pozwala w szczególnie uzasadnionych wypadkach na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów lub nieobciążanie jej w ogóle kosztami, jednak przepis art. 102 k.p.c. nie może być rozszerzająco wykładany i może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku.

Sąd Rejonowy wskazał, iż w niniejsze sprawie nie zachodzi okoliczność odstąpienia od poniesienia przez powódkę kosztów postępowania, albowiem powódka posiada stały dochód w postaci świadczenia z ZUS. Nadto, wytaczając powództwo powódka była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, korzystała z fachowej pomocy prawnej i mogła ocenić szanse wygrania procesu. Sąd Orzekający stanął na stanowisku, że sam fakt, iż sprawa jest z zakresu prawa pracy nie uzasadnia zwolnienia powódki od kosztów zastępstwa procesowego, które poniosła strona pozwana. Zwolnienie z tego tytułu powódki od kosztów procesu naruszałoby zasadę równości stron w postępowaniu sądowym i oznaczałoby, że w każdym postępowaniu ze stosunku pracy, pracownik byłby w uprzywilejowanej pozycji na wypadek przegrania postępowania.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła powódka wnosząc o jego zmianę i zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego.

Zarzucono:

- naruszenie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 203 § 3 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i nieobciążenie pozwanej kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego na rzecz powódki w przypadku, w którym powódka przed wydaniem wyroku cofnęła powództwo z uwagi na spełnienie przez pozwaną świadczeń z tytułu praw do bezpłatnego węgla;

- art. 101 i 102 k.pc. poprzez obciążenie powódki kosztami postępowania , mimo, że pozwana dała powód do wytoczenia sprawy oraz de facto uznała roszczenie, a ponadto Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążenia powódki kosztami postępowania

- art. 193 kpc, poprzez uznania, że powódka nie dała powódce żadnego powodu do wytoczenia rozszerzonego powództwa, pomimo, że zgłoszenie roszczenie roszczenia ewentualnego stało się niezbędne dla kompleksowej realizacji prawa do bezpłatnego węgla.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył:

Zażalenie powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy słusznie – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu zawartą w art. 98 k.p.c, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) – zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej koszty zastępstwa procesowego. Sąd orzekający podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia., w szczególności dotyczącą roszczenia głównego i ewentualnego.

Powódka domagała się, jak zauważył Sąd Rejonowy ekwiwalentu za jedną tonę bezpłatnego węgla – do czego nie była uprawniona, a nie wydania bezpłatnego węgla w naturze.

W dniu 10 grudnia 2014r. podjęta została przez Zarząd pozwanej uchwała nr(...), zgodnie z którą osoby uprawnione do deputatu węglowego mogły pobrać w terminie do 30 czerwca 2015r. taką ilość bezpłatnego węgla w naturze, o jaką zmniejszony został jego roczny wymiar za 2014 rok. O treści tej uchwały i jak i braku uprawnień do ekwiwalentu za bezpłatny węgiel powódka została poinformowana pismem z dnia 11.02.2015r.

Mimo to, powódka nie dość, że nie cofnęła pozwu o ekwiwalent , to w dniu 24.03.2015r. wniosła o zasądzenie roszczenia ewentualnego w postaci 1 tony węgla w naturze.

Jak wynika z powyższego, rozszerzenie powództwa było całkowicie bezpodstawne, bowiem powódka posiadała w tej dacie informację, że pozwana odstąpiła od zmniejszania przysługującego jej węgla w naturze. Cofnięcie powództwa nastąpiło dopiero na rozprawie w dniu 10.06. 2015r.

W ocenie Sądu II instancji obciążanie powódki kosztami procesu nie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Pozwana, mimo iż zmniejszając przysługujący powódce bezpłatny węgiel dała jej powód do wytoczenia powództwa, ale wyłącznie o deputat węglowy w naturze. Prawidłowym zatem jest ustalenie, że w sprawie o ekwiwalent powódka jest stroną przegrywającą proces, a wydanie węgla w naturze nie może być potraktowane jako „spełnienie” świadczenia w toku procesu.

Sąd Rejonowy słusznie zwrócił uwagę, na fakt, iż powódka od początku procesu była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, co zwiększało jej wiedzę prawniczą w niniejszej sprawie i pozwalało na lepszą ocenę szans wygrania procesu, nadto pozwalało ocenić konsekwencje jego przegrania.

Przepis art.102 k.p.c. daje Sądowi możliwość całkowitego lub częściowego odstąpienia od obciążania strony przegrywającej kosztami procesu, jednak Sąd Rejonowy słusznie nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie okoliczności pozwalających na zastosowanie tego przepisu.

Należy podkreślić, że sąd nie jest zobligowany do zastosowania powyższego przepisu art. 102 k.p.c., a jedynie ma taką możliwość, po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy. Sądy posiadają swobodę kształtowania orzeczeń o kosztach procesu, a więc i kosztach zastępstwa procesowego, samodzielnie decydują czy na gruncie konkretnej sprawy zachodzą owe "szczególne okoliczności" o jakich mowa w powoływanym wyżej przepisie, pozwalające na odstąpienie od obciążania strony przegrywającej kosztami postępowania.

W postanowieniu z dnia 24 października 2013r. sygn. IV CZ 61/13 (LEX nr 1389013) Sąd Najwyższy wskazał, iż hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania "wypadków szczególnie uzasadnionych", pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu.

W ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwie Sąd Najwyższy wskazał również, że „zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego” (vide postanowienie z 14 stycznia 1974r., II CZ 223/73, LEX nr 7379; postanowienie Sądu Najwyższego z 13 października 1976r., sygn. IV Pz 61/76, LEX nr 7856; postanowienie Sądu Najwyższego z 16 lutego 1981r., sygn. IV Pz 11/81, LEX nr 8307; postanowienie Sądu Najwyższego 17 kwietnia 2013r., V CZ 132/12, LEX nr 1341732).

Taką wyjątkową okolicznością nie jest w niniejszym postępowaniu charakter sprawy, tj. fakt, że powódka wywodzi swoje roszczenie ze stosunku pracy. Ustawodawca nie przewidział bowiem w zakresie postępowania odrębnego jakim jest postępowanie w sprawach z zakresu prawa pracy, żadnych przepisów szczególnych dotyczących zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej, gdy stroną przegrywającą jest pracownik. Pracodawca czy też inny podmiot pozwany przez pracownika ma bowiem pełne prawo do reprezentacji przez profesjonalnego pełnomocnika, a ten z kolei do stosowanego wynagrodzenia z tego tytułu. Brak bowiem normatywnej podstawy szczególnego uprzywilejowania pracownika w przypadku, gdy jest on stroną przegrywającą proces.

Subiektywne przekonanie o słuszności żądania nie jest okolicznością o jakiej mowa w art. 102 k.p.c., w przeciwnym razie art. 102 k.p.c. miałyby zastosowanie w każdej sprawie, w której powództwo zostałoby oddalone.

Nadto powódka, mimo posiadania fachowego pełnomocnika nie wykazała w toku postępowania okoliczności świadczących o jej złej sytuacji majątkowej lub życiowej, która uzasadniałaby całkowite zwolnienie z ponoszenia kosztów procesu.

Reasumując należy wskazać, że Sąd Rejonowy rozważył wszystkie okoliczności a w konsekwencji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie.

Mając to na względzie, zażalenie oddalono na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c.

(-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia